

на мене настрана да съм стои —
квемо и направих. След това
пристигна с факел некой — покая
на гробницата да строи врата.
И с него господарят ми се скарва,
прикувен беше да извади мек.
И аз отидох да подира стъпка.

Князът. —

Писмото потвърждава всичко. Там
е излата ми новост: любовта
и верността на младите сърца.
Той пише, че отрова биха си купил
от бедни аптекар. И така
спадък, дошли с тук да угре
при Жулиета. — Где са вратите?
Монтеки, Капулетти! — приближете,
любвайте се на смъртта, с което
завърши тук вековната вражда.
Господи е бог с любов да ви накаже,
и аз съм сам наказан — не погледнах
на неогласието по-дълбоко.
Изгубих безвъзвратно свои близки.
Каквазили сме всички.

Капулетти. —

О, Монтеки,
ръка новай! — Не искам нигур друг
за своята любима дъщеря.

Монтеки. —

Но друго нека моето сърце —
за Жулиета наметник от злато
да върна в нейна чест. На моя свет,